

PREKO TROMILJE DO PULE Mate Gulin osvojio Zlatnu Arenu na Pula film festivalu za najboljeg sporednog glumca u filmu 'Pismo ćaći'

Zakunjao sam pred TV-om, sam mislio da nagradu sanjam

NEVENA BANIĆ
nevena.banic@sibenski-list.hr
ŠIBENIK

-Mate, spremaj se i dolazi u Pulu, čini se da si dobio Zlatnu Arenu – prenio je šibenskog glumca Matu Gulina prošli petak telefonski poziv malo iza ponoći. Taman je, kaže, bio prikunjao na kauču dok je gledao otvaranje Olimpijskih igara u Londonu kad ga je nazvala producentica filma 'Pismo ćaći', Vera Robić Škarica, i viknula to u slušalicu. Nije bio još uvijek siguran sanja li dok je slušao o tome kako se mora odmah ujutro spakirati i doći u Pulu, pa se još nekoliko puta uštipnuo da se uvjeri da je ipak istina. On, nepoznati glumac iz Šibenika, dobio je u kategoriji za najboljeg sporednog glumca Zlatnu Arenu u Puli, na našem najprestižnijem filmskom festivalu.

Nisam zaspao do tri ujutro

-Nisam zaspao do tri ujutro. Stalno su mi se pred očima vrtjele slike, po glavi košmar misli, činilo mi se da sve to nije istina, jer sam mislio da se takve stvari događaju drugima, ali ne i meni. Kada sam napokon uspio malo zaspati, jutro je brzo syanulo. Morao sam smisliti kako da stignem na dođjelu u Pulu. Prva je opcija bila da idem brodom iz Zadra, sam, budući da žena ne može zbog zdravlja putovati tako daleko. Onda sam pozvao 'ćer Anu bi li išla s menom, objasnio joj što se dogodilo i ona je pristala. A onda se zet Marko ponudio da će me i odvesti do Pule, točnije spasio me, i tako smo se nas troje uputili gori da ja primim najveće priznanje u životu za koje bi nekom, da mi je rekao da ću ga dobiti, sve donedavno rekao da nije normalan – u dahu nam je rakao nam ovaj sjajni šibenski glumac na kavi u Kazališnoj kavani, dok se na stolu pred nama, na finom crnom postolju, ljeskata Zlatna Arena, kao najsajjnija kruna

FILM SNIMAN NA MATINOJ DIDOVINI

Zanimljivo je da je film 'Pismo ćaći' zapravo sniman u kući Matinih rođaka, na njegovoj didovini u Gulinima na Tromilji. A na Tromilji su, u gostionici kod Nikice Bukića, snimljene i neke scene u kojima se pojavljuju Jere Svračak, Anđelko Babačić, Pave Roca i Ivica Stočić.

ČESTITKE STIŽU SA SVIH STRANA

Nema tko mi se nije javio, moj facebook profil zatrpan je čestitkama. Dobio sam i telegram od gradonačelnika Županovića, a nazvao me i moj Vedran Mlikota, koji me stalno zeza da nisam neki glumac, ali da isto dođem do Zagvozda. Pa sam mu samo rekao da možda ja i nisam neki glumac, ali da ja imam Zlatnu Arenu, a on nema, pa smo se malo smijali.

jedne 55-godišnje glumačke karijere. I nije Mate jedini nagrađeni iz 'Pisma ćaći', filma u koji je malo tko vjerovao prije Pule, možda samo redatelj Damir Čučić, koji ga je snimio s minimalnim budžetom od 160.000 kuna u produkciji Hrvatskog filmskog saveza i kojem se uz Matu pojavljuje praktički još samo jedan glumac – Drnišanin podrijetlom, Milivoj Beader.

Istinina priča o Beaderovom ćaći

Upravo po istinitoj priči o Beaderovu ocu nastao je predložak za film, koji zapravo nije ni imao pravi scenarij, već je govorio iskreno i bez pretvaranja o čovjeku koji je bio odan kocki i lutarnjima i s kojim do njegove smrti sin zbog toga nije razgovarao. Kada ga je starost malo omekšala i kada je sa sinom uspio uspostaviti kakav-takav odnos uspjeli su se pomiriti, ali samo nakratko, budući da je ćaća lani preminuo. I tako je 'Pismo ćaći' u Puli doslovno 'pomelo' puno zvjezdanije projekte, odnijelo i Arene za najboljeg debitanta, ton, montažu, ali i Veliku zlatnu Arenu za najbolji film festivala. Zanimljivo je da čak nije ni prikazan na glavnom ekranu u pulskoj Areni, na otvorenom pod zvjezdanim nebom, nego u obližnjem kinu, što se na kraju ispostavilo kao pun pogodak.

-Ja sam bio sretan zbog toga, jer to i nije film za velika platna na otvorenom, nego pravi film za intimu kina. Usto, tu večer, kada se naš film prikazivao, vrijeme je bilo grozno. Vjetar je nesnosno puhao i digao svu prašinu iz Arene u zrak, što je dosta otežavalo gledanje. Mi smo bili u kinu, a ja sam bio preuzbuđen. Te 72 minute koliko je trajao film činile su mi se kao vječnost, jer nisam znao kako će ga publika prihvatiti, hoće li osjetiti to bilo surovog čovjeka iz Zagore i njegova sina, taj raskol generacija i karaktera

n pa a jam

U NASTAVKU LARINOG IZBORA BABA ANDELA TRUDNA S BARBOM

– Pitaju me često ljudi, pogotovo žene na pazaru oću li kao Barba glumiti u drugoj sezoni Lare. Još uvijek ne znam, a svima koji me pitaju kako će serija završiti znam reći da je baba Anđela ostala trudna s Barbom, pa da je umrla kad je išla abortirati, a onda san i ja za nju umra od tuge (smijeh). Zanimljiva je ta manija oko Lare. Evo, i sad u Puli, iza mene je išla neka familija sa sinčićem, koji se čili uzvrpoljija, pa nešto suška mater. Iz neke mire došli do mene i pita: 'Striček, jeste vi onaj Barba iz Lare'. Eto šta je moć televizije, pola stoljeća glumiš u kazalištu, onda se pojaviš u jednoj seriji i svi te znaju.

između Milivoja i mene. Kada sam nakon projekcije vidio ljude koji su plakali, ne pretjerujem, neki su stvarno plakali, znao sam da su uspjeli. A onda mi se oko vrata bacila ona naša smišna glumica Nina Viočić i vikala da me obožava i onda sam znao da je vrag odnija šalu – kroz smijeh priča Mate, kojeg je za ovu ulogu Čučiću preporučio Milan Pleština, naš sjajni glumac, kojeg Mate, reći će, nije pravo ni poznao.

Čuj, bi li glumio, samo Beaderu se baš ne sviđaš?!

– Čučić me nazvao i pitao bih li ja zaigrao s Milivojem u filmu i upozorio me da Beader nije baš za mene. To je on, sada znam, napravio namjerno da nas malo isprovocira i da taj filmski sukob bude još oštriji, u čemu je i uspio. Zato je u našoj konverzaciji većina toga bila improvizacija. Bilo mi je to skroz nešto novo, nisam navikao raditi takve filmove, u kojima unaprijed ne dobijem tekst, ali u ovom sam se odmah pronašao. Znaš, on je četiri pune godine to snimao, ima more materijala, bojao sam se na trenutke kako će to ispasti, ali sada moram reći da nije

Kada sam napokon uspio malo zaspati, jutro je brzo svanulo. Morao sam brzo smisliti kako da stignem na dodjelu u Puli. Prva je opcija bila da idem brodom iz Zadra, sam, budući da žena ne može zbog zdravlja putovati tako daleko. Onda sam pozvao 'čer Anu bi li išla s menom, objasnio joj što se dogodilo i ona je pristala. A onda se zet Marko ponudio da će me i odvesti do Pule, točnije spasio me, i tako smo se nas troje uputili gori da ja primim najveće priznanje u životu za koje bi nekom, da mi je rekao da ću ga dobiti, sve donedavno rekao da nije normalan – govori nam ovaj sjajni šibenski glumac

moglo bolje. Stvarno je majstor. 'Pismo ćaći' zamišljen je najprije kao dokumentarni film, a u ove četiri godine prerastao je u igrani art film. Kako je projekt odmicao, svima nam je nekako bio gušt sudjelovati. Zato nam šoldi nisu bili toliko bitni, jer ih nije ni bilo. Dobili smo dnevnicu, plaćen put i neki sitan honorar i to je to – otkriva Gulin i najavljuje i premijeru u Šibeniku na jesen.

– Film sad ide dalje na festivale, trenutno je u Motovunu, ali izvan konkurencije, a onda bi trebale krenuti premijere i projekcije, najprije u Zagrebu, a nakon toga, obećano mi je i u Šibeniku.

Bio sam gola voda

Što je obukao, napisao u govor koji je pripremio za dodjelu, pitali smo ga. –Ma kakav govor, tko je to pripremio. Nisam ja bio tamo još uvijek siguran da sam išta dobio. Tek kad je moje ime pročitano znao sam da je istina. Zafalija sam se čeri i zetu šta su me dovezli i rekao da se za mene Zlatna Arena u Puli može miriti s Oscarom u Los Angelesu, što je izazvalo veliki pljesak. A šta san obuka... odijelo ni-

Zaboravio akreditaciju za svečanost

– Normalno, ja sam bio svima do filma potpuno nepoznat ili djelomično poznat. Zanimljivo je bilo kad sam svojima Ani i Marku iša dat akreditacije da mogu gledati dodjelu, pa sam gospođi koja tamo radi reka da sam ja svoju zaboravlja i da šta ću sad. Ona me pogledala i pitala na koje ime. Kad sam rekao 'Mate Gulin' viknula je: 'Oooo, pa to ste vi, sad ćemo mi donijeti drugu'. Tako je i bilo (smijeh).

sam, jer je bilo toliko vruće da bi mi u njemu sigurno pozlilo. A i ovako sam bio gola voda. Obukao sam jednu lipu majicu i krem hlače, tako su svi muški glumci došli ležerno odjeveni, jedino su se cure potrudile – govori i to. Inače, ovo je bila i te kako plodna radna godina za Gulina. Zapaženu je ulogu odigrao u Larinom izboru, potom seriji Loza, a bio je dio i predstave Mačak Džingiskan i Miki Trasi, koja je otvarala ovogodišnji Međunarodni dječji festival i s kojom bi na jesen trebao krenuti na turneju po školama. Čeka ga ovo ljeto, najavljuje, i nastup na Šansoni, na Večeri starih skladbi, koja je ove godine posvećena prebogatom skladateljskom opusu Dušana Šarca, umjetničkom direktoru festivala. «